

Линда Су Парк

Дебора Елис

Дејвид Алмонд

КЛИК

Рут Озеки

Оин Колфер

Ник Хорнби

Роди Дојл

Марго Ленаген

Тим Вини-Џоунс

Грегори Мегвајер

Креативни центар

Едиција ТРАНЗИТ

Млаго створење које данас чита књију носи њу књију са собом у будућности – она ја обликује, учи на њеја, оно учи из ње, памти је, чува је у себи. То је нешто што се дешава само књијама за младе – и збој тоја су оне толико важне. Мојло би се чак рећи – важније од књија за одрасле.

Соња Хартнет, аустралијска списатељица и добитница награде Астрид Линдгрен за 2008. годину

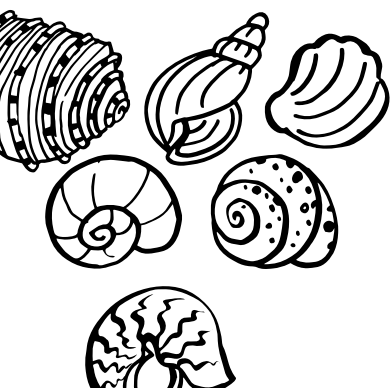
Едиција ТРАНЗИТ

Клик

Са енглеској превели
Александра Триван
Зоран Пеневски

Креативни центар

Линда Су Парк
МЕГИ

„Не могу да верујем да нећеш да га отвориш!“, рекао је Џејсон. „Зар те не занима шта је унутра?“

Меги је стезала пакет замотан у браон папир на свом крилу. Био је мало мањи од кутије за ципеле и, наравно, желела је да сазна шта је у њему...

Али не овде. Не сада, док мама, Мајла и Џејсон нештремице іледају у мене... Морам да будем сама. И хоћу да седим на каучу.

„Хајде, Мегзи“, огласио се Џејсон молећиво. „Мораш да видиш мој.“

Сместа је отворио свој поклон – унутра је била гомила фотографија чувених спортиста. *Сиварно* чувених – људи попут Тајгера Вудса, Ленса Армстронга и Мајкла Џордана – и све фотографије биле су потписане, уз поруку упућену Џејсону. Мора да их је Џи скупљао годинама.

Деда Џи био је фото-репортер. Скоро педесет година путовао је по свету и фотографисао. Рат. Природу. Спортске догађаје. Готово да нема теме за коју није био заинтересован. Његово право име било је Џорџ, Џорџ Кин, али је увек потписивао фотографије као Џи Кин, тако да су га сви звали Џи.

Џејсон и Меги презивали су се Хеншлер, Џи је мамин отац, али су они носили и његово презиме: Џејсон Кин Хеншлер и Маргарет Кин Хеншлер.

Меги се допадало што је Кин њено средње име, а не део презимена с цртицом. Волела је и очеву фамилију, али је у свом срцу, дубоко у себи, осећала да пре свега припада породици Кин.

Мама и тата били су код Џијевог адвоката и донели поклоне које је Џи у тестаменту оставио Џејсону и Меги.

„Џејсоне“, рекао је тата, „сада је ред на Меги.“

„Да, да“, промрмљао је Џејсон.

Меги је захвално погледала тату. Потом је зграбила пакет и отишла да седне на кауч у радној соби, где је и проводила већину времена после сахране.

Након погребна кућа је била пуна људи и хране – зашто људи увек доносе храну када неко умре? Меги свакако није било до јела. Лепо је од њих што су дошли, али је морала да побегне од свих оних који су је гледали сажалјиво, који су саосећајно мрмљали: *Он и Меги били су стварно блиски. Сиротино дете.*

Зато се искрала у радну собу и затворила врата. Заспала је на каучу и пробудила се тек наредног јутра, када је открила да ју је неко покрио ћебетом и оставио да на миру спава. Вероватно је то била мама.

Сада, три дана након сахране, Меги као да је живела на каучу. Не све време, наравно. Морала је да иде у школу, оде до купатила, да донесе нешто из суседне собе. Али је најчешће била склупчана баш на оном јастучету на којем је Џи увек седео. Ту је радила домаће задатке, слушала музику, читала и повремено би чула трескање вратима ка-

да би Џејсон улазио или излазио. Вечеравала је с послужавника. Сваке вечери мама би се појавила на вратима и питала: „Да ли си добро?“, а Меги би само климнула без речи; мама би је посматрала још мало, потом би уздахнула и изгубила се.

Меги је пажљиво спустила пакет на сточић с лампом крај кауча. Села је и почела да врти олабављени конац с похабаног јастучића од твида.

Нико није схватио.

Мама се посветила свом новом послу пошто је Меги похађала средњу школу и била довољно одрасла да води рачуна о себи. Тата, који је недавно био унапређен, често је био одсутан због конференција и састанака. Џејсон, фаца у средњој школи, увек је био заокупљен својим пријатељима и послом након школе тако да никада није проводио време у кући. Џи је био једини који је у породици слушао, истински слушао Меги. То што су говорили једно другом било је за њу нешто највредније.

А онда је морао да оде и умре.

Срчани удар, без икаквог упозорења. Или бар она није знала да их је било. Мама је касније рекла да је Џи звао и поменуо да се осећа уморно, али у то време Меги није знала ништа о томе. Недељу дана касније више га није било.

Меги је седела на каучу и гледала пакет. Подигла га је, нежно протресла и зачула потмуло звецкање. Онда га је окренула и одлепила комадић лепљиве траке.

Не. Кад га отворим, то ће бити мој последњи контакт са Џијем.

Не још.

Поново је залепила траку. Откад је знала за себе, Џи је увек долазио у посету. Мама би рекла: „Џи долази вечерас“. Џи, који само што би се вратио с једног од многобројних путовања по удаљеним пределима, још исте вечери дошао би да види Мегину породицу, најчешће око осам сати.

Меги би га ишчекивала. Када је тек проходила, пела се на кауч да би га видела кроз прозор. Нешто касније пела се на јастуке наслона кауча – онај у средини још од тада је улегнут.

Када би угледала његов ауто како стиже, скочила би с кауча и потрчала до улазних врата. Када би он изашао из кола, она би већ чекала на трему. То је био ритуал. Ушли би у кућу, где би се Џи поздравио са осталим члановима породице. Поразговарао би неколико минута с њима, а Меги би причекала.

Онда би Џи и Меги отишли у радну собу, сели би на кауч и почели да разговарају. Џи је увек био пун прича о необичним и дивним местима која је обишао. Али пре него што би он било шта рекао, Меги је морала њему да исприча све оно што је радила, видела или прочитала од њиховог последњег сусрета.

Џејсон им се раније и сам придруживао. Али у последње време није. Последњих неколико година Џејсон уопште није желео да има везе с породицом; као да није могао ни да их гледа.

Меги је било потребно неко време да се навикне на приче без Џејсона. Увидела је да је током тих разговора говорио оно што касније више никада

није помињао. Није схватала; Џејсон је волео те разговоре као и она. У реду, сада је имао прави посао који му је одузимао време, али да ли то значи да треба да га боли уво за све остало? Шта се с њим дешавало?

Причање прича ипак је настављено без њега. Док је Џи био одсутан, Меги се трудила да упија све око себе. Посматрала је, слушала, испробавала нешто ново, читала пажљиво како би открила занимљивости о којима може да му прича када се буде вратио. Није било важно шта је то било – догађај из школе, филм који је гледала, утисци са фудбалске утакмице – Џи је увек пажљиво слушао сваку реч.

Када би Меги завршила, долазио би ред на Џија. Његове приче готово су по правилу почињале фотографијом или неким малим предметом који би извадио из џепа. „Погоди шта је ово!“, рекао би.

Једном је то био мајушни кавез од бамбуса и пластичне мреже који је могао да стане на длан. „Кавез за цврчка“, рекао је Џи. „У Јапану и Кини неки људи држе цврчке као кућне љубимце. Воле да их слушају како певају.“ Други пут је у питању била фотографија девојчице Мегиних година која је била потпуно мокра, лица окренутог ка небу, и уста развучених у осмех.

„Погоди зашто се она смеје.“

„Пливала је у океану.“ Меги је волела океан.

„Није лоше. Али ипак не, у питању је нешто мно- го боље од тога. Киша је први пут након две годи- не пала у њеном селу.“

Кад је Меги била мала, Цијеве приче увек су биле о нечему смешном, лепом или занимљивом. Касније, међутим, неке приче су се промениле. Као она с девојчицом мокрог лица. Било је то прошле године – током пролећа, можда. Кад су заједно пажљиво погледали фотографију, Ци ју је ставио на сточић испред њих. Неколико тренутака је ћутао. Почео је да говори, застао и поново заћутао.

Онда је погледао Меги – с напором, као да покушава кроз њене очи да опази шта се одвија у њеној глави. Меги је била збуњена, али се трудила да не трепће.

Коначно је Ци поново осмотрио фотографију и почео да говори. „Људи из овог села морали су често да се селе у потрази за водом“, рекао је. „Ходали су миљама. Вода коју би пронашли углавном је била лоша – прљава и пуна бактерија. Али су је они ипак пили – било је толико врело, некад и четрдесет осам степени, а они су били тако жедни...“

Заћутао је. Ци је посматрао слику, али је Меги знала да су му мисли заокупљене нечим другим. „Ова девојчица имала је брата, дечкића од три или можда четири године. Није ми дозвољавао да га фотографишем. Скривао је лице кад год је видео да му прилазим.“ Ци је одмахнуо главом. „Стварно сам то желео – имао је дивно лице. Али сам на крају морао да одустанем, био је баш тврдоглав.“

Ци је прочистио грло. „Унео је у организам паразите из воде коју је пио. Мислим, није једини који се заразио, али пошто је био мали, није био довољно снажан... Два дана након што је пала ки-

ша – два дана након што сам снимео ову фотографију – он је умро.“

Погнуо је рамена. „Требало је ипак да га сликам“, промрмљао је тако тихо да га је Меги једва чула. „Баш глупо. Могао сам то да урадим тако да он и не примети...“

Меги је посматрала фотографију. Девојчица се и даље смејала, али су неке од капљица на њеном лицу личиле на сузе.

Меги је знала да јој Ци не би испричао тај део приче о брату да је била млађа. Иако је била тужна када јој је то рекао, једним делом осетила је и понос. Схватила је да то значи да је порасла – да Ци мисли како је довољно зрела да чује скривене приче које фотографије носе у себи.

И док је седела сама на каучу, заплуснуо ју је талас нечег што је могла да препозна једино као страх. Ако су јој Цијеве приче помагале да одрасте и ако их сада више нема...

Осећала се као да упада у огромну рупу: рупу која је требало да буде испуњена причама што би јој их Ци испричао да је још жив.

Мојла бих истако њако да остианем на каучу. Овде је сијурно. Осим њоја, каква је сврха радијии било ишта... Више ми нису њошребне ѡриче.

Меги је ушла у кућу и запутила се право у радну собу. „Здраво, душо.“

Меги се саплела и скоро испустила ранац.

„Господе! Шта то покушаваш? Хоћеш да добијем срчани удар?!“ Меги није желела да звучи љути-

то, али се толико уплашила да је речи изговорила прегласно.

Откуд мама код куће? Никад не би била ту кад би се Меги вратила из школе; никад није стизала пре вечере.

„Шта се десило?“ , упитала је Меги када је дошла до даха. „Да ли си болесна?“

Мама је устала од кухињског стола и дошла до врата радне собе. Стала је испред ње и прекрстила руке.

„Дошла сам кући јер сам забринута за тебе“, рекла је. „Нећеш седети на том каучу по читав дан. Знам да ти он недостаје – недостаје свима нама. Али овде сам због тебе и можемо да радимо шта год пожелиш – да идемо у куповину, у библиотеку или да те одвезем код неке другарице. Није битно шта радиш, само немој да улазиш у ову собу.“

Меги је осетила некакву слабост у стомаку, која се одмах пренела и на ноге.

„Зашто? Због чега не смем да останем на каучу? Никоме не сметам, све ту могу да одрадим...“

Мајка се није одмицала од врата. Само је мало подигла браду.

Подрхтавање које је Меги осећала у ногама прерасло је у панику. „Не! Морам да седим тамо! Не можеш да ме спречиш!“

„Могу и хоћу.“ Мамин глас био је и даље тих али одлучан.

„Ти ... ти ... зашто је тебе уопште *бриџа*?!“ , викала је Меги. „Никад ниси код куће ... добро се сналазим и сама ... зашто ме једноставно *не оставиш на миру*?!“

Желела је да се окрене и потрчи. Али једино место на које би побегла био је кауч, а мама је блокирала пролаз.

„Меги.“ Мама је изгледала стварно несрећно. *Добро. Можда сада схватиш како се осећам.* „Молим те, душо, реци ми шта желиш.“

Меги није плакала откако је Ци умро. Ни један једини пут. Нити кад су сазнали да је умро, нити на сахрани, ни на каучу; кауч није био место за плакање. Одједном, изненада, пожелела је плаче као беба. Сваки делић њеног тела желео је да завришти: *Хоћу Ција! Хоћу да се Ци врати!*

С тешкоћом је гутала, а онда је неколико пута дубоко удахнула на уста. Ци је увек веровао да је будаласто плакати кад умре неко стар, *ћраћење љредивних суза*, говорио је. Меги није желела да га изневери.

Мама је чекала да јој одговори.

Шта желим?

„Желим свој поклон од Ција“, рекла је Меги. „Тамо је, на сточићу с лампом.“

Мама је и даље одбијала да пусти Меги у радну собу, отишла је сама по пакет и предала јој га је. Меги га је однела у своју собу. Села је на кревет.

Пакет од Ција.

Ко је могао да помисли да ће он једном да умре?!

Па, сви умиру.

Али је овај поклон значио да је Ци мислио на њу. Ко зна откад га је још имао? Сигурно одавно и све је припремио, баш као и фотографије за Џејсона, и средио да га добије након његове смрти.

Меги је окренула пакет и пажљиво скинула лепљиву траку.

Папир браон боје. Картонска кутија. Слојеви белог папира за паковање и коначно – дрво.

Дрвена кутија. Једноставна али не обична; ивице су биле заобљене. Светло дрво с тамном текстуром благих линија и с кружним шарама.

Превукла је прстом преко глатких ивица. *Нешто је унутра. Знам да јесте. Ци ми је оставио још нешто осим леје кућије.*

Подигла је поклопац.

На врху је била картица. Обична картица на којој је Ци најврљао:

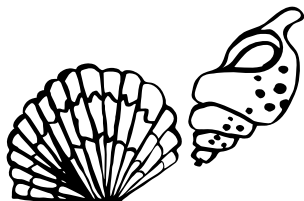
Меи,

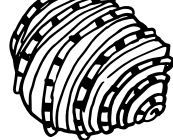
Све их враћи.

Ци

Склонила је картицу и загледала се у унутрашњост кутије. Два реда преграда – четири у једном реду и три у другом. Свака преграда била је покривена четвртастим дрветом са округлом ручицом на средини. Све преграде биле су исте величине, а у ред са три преграде било је уметнуто дрво са обе стране тако да је читава унутрашњост била складна. Никад није видела тако нешто; сигурно је Ци наручио да му се направи. Или ју је можда пронашао на некаквој препуној пијаци у неком удаљеном граду...

Кућија сачињена од кућијица. Меги се благо насмешила. Није се радило о једном поклону.

Било их је седам – осам ако рачунате и велику кутију.

Подигла је први мали поклопац, онај у горњем левом углу. Поклопац је био изгачан, као и остатак дрвета. Сићушна преграда била је обложена црвеном свилом. Завукла је два прста унутра.

Шкољка. Бела и спирална. Меги ју је посматрала неколико тренутака, затим ју је вратила у преграду и спустила поклопац.

Следећа преграда. Омот од наранџасте свиле и још једна шкољка. Ова је била пљосната, назубљена, беж и браон на ивицама.

Док је враћала другу шкољку, испустила је мали поклопац из руку; пао је на прекривач и изврнуо се. Онда је угледала – слово А било је урезано у дрво са унутрашње стране поклопца, оне која се не види кад је преграда затворена.

Подигла је први поклопац и осмотрила га. Да, још једно А.

Трећи одељак. Жута свила. Плава шкољка. Слово Е. Мери је подизала малене поклопце један за другим док није видела садржај свих седам одељака.

Тада је била сигурна.

Џи јој је оставио загонетку.

Донекле је било лако. Код четврте преграде знала је каква ће бити боја свилене облоге. Зелена. Преграде су биле у седам дугиних боја: црвена – *red*, наранџаста – *orange*, жута – *yellow*, зелена – *green*, плава – *blue*, индиго – *indigo*, љубичаста – *violet*. Скраћено Рој-Џи-Бив или ROYGBIV. Пре више година Џи јој је донео кристалну призму из Аустрије, подигао је ка

сунчевој светлости и показао јој спектар. „Рој и Бив, а ја у средини“, рекао је Ци и обоје су се насмејали. То јој је и помогло да запамти те боје, иако је имала само шест година. Призма је висила на њеном прозору, а дугине боје прелетале су по зидовима собе све до прошле године, кад ју је Џејсон гађао плишаном играчком – што је за њега била шала – она се сагла, а он је погодио призму уместо ње.

Још је љута на Џејсона због тога.

Последња шкољка, окер и изувијана.

Меги је скинула свих седам поклопаца и поређала их један до другог. Свилене облоге изгледале су глатко и сјајно на светлости која је допирала кроз прозор.

Куџија у којој је била дуџа. Дуџине боје и свеџлосџи – свеџло и џама увек су били важни за Ција, за њеџов џосао.

Поново је подигла картицу.

Све их враџи.

Још један делић загонетке.

Где? Мора да се односи на то одакле потичу. На океан. Готово да је могла да чује Цијев глас који изговара: *Поџоди који океан!*

Урезана слова сигурно представљају неки траг. Меги је пажљиво окренула поклопце да их не би измешала. Управо због тога их је и сложила по реду. Посматрала је слова.

А А Е СА

А ЈА А

Зашџо има џако мноџо слова А? Да ли џо значи да су чеџири шкољке са исџоџ месџа?

А – Ајланџик. Четџири су из Ајланџиској океана? Да ли СА означава северни Ајланџик, а ЈА јужни Ајланџик? Шестџ шкољки је из Ајланџиској океана?

То би имало смисла. Мегина породица живи у западном делу Њујорка. Атланџик је најближи океан.

Каг сам имала осам јодина, ишли смо на Кејџ Код. Једино сам џада била на океану. Добила сам инфекцију ува, која је била џолико јака да сам морала у болницу и докџор ми је сџројо забранио да џливам наредне две недеље. Током целој одмора мама ме није џушџала да џриђем води, чак ни да џрчкарам џо џлиђаку. И Џи је био џамо и видео је колико ми је било џешко да будем џако близу океана а да не смем да уђем...

Куџија са шкољкама јер је она волела океан? То је личило на Џија, осим, осим...

Нешто није било у реду. Морске шкољке. Све их враџи. Шестџ у Ајланџик, а седму... Е, који океан џочиње словом Е? Меги није могла да се сети, али чак и да јесте...

Било је сувише лако.

То није личило на Џија.

Џијева загонетка – подсеђала би на саму куџију. Била би једноставна али не проста...

Џи би смислио загонетку која би била једноставна али не и сувише лака.

Меги је те вечери јела за кухињским столом. Више није било оброка на тацни; радна соба и кауч и даље су јој били недоступни. Џејсон је, као и обично, изашао с друговима.

„Салата произведена и припремљена од искрено вашег...“, рекао је тата док је спуштао дрвену чинију на сто.

Меги се загледала у светло дрво прошарано тамнијим танким шарама... Додирнула је посуду, а онда подигла поглед ка мајци.

„Које је ово дрво?“

„Бреза“, одговорила је мама. „Од Ција. Не сећам се где ју је нашао.“

Значи да је и моја кућија најрављена од брезиној дрвџи. Пићам се да ли је из истој месту као и ова чинија... Можда је фотграфисао за чланак – чланак о брезама или нечему сличном џоме. Покушаћу да пронађем у његовој докуменџацији...

Тата је сео, подигао своју чашу воде. „Наздрављам“, рекао је. Меги је опазила како су се мама и тата погледали.

„Чему?“, упитала је Меги. Ухватила је своју чашу, али је није још подигла.

„Идем на конференцију у Јапан“, рекао је тата. „Мама и ја смо разговарали о томе...“, застао је, насмешио се, „и одлучили да би требало да поћеш са мном.“

„У Јапан?!“ Меги је чула себе како говори повишеним гласом.

Тата је климнуо главом. „Лијеви такође иду, читава породица“ – др Ли, татин колега, двоје деце који су били млађи од Меги – „а госпођа Ли каже да слободно можеш да проводиш време с њом и децом преко дана, док сам ја на конференцији, а увече ћемо бити заједно. Шта кажеш, Меги? Пакујемо се?“

Меги је погледала маму. *Смеши се, али као да се у њеним очима види да није баш сасвим сијурна... Жели да се радујем, али што је тако далеко... Сијурно ме не би шерала да идем ако што не желим... Јајан! Боже драги, колики јуш само да бих сишла с кауча!*

Тако нечему би се она и Џи заједно смејали.

Меги је узела гутљај воде из чаше. „Могу ли да размислим?“, упитала је.

Било је још шест недеља до татиног одласка у Јапан. Мама је била сва ужурбана. Морала је да се купи нова одећа, кофери, качкети и мајице за поклањање. „Сретаћу се са доста људи“, рекао је тата. „Било би лепо да могу њиховој деци да понесем поклоне.“

Мама је из библиотеке узела књиге о Јапану, укључујући и ону о градовима Сапоро (где је и требало да се одржи конференција) и Отару, где би требало да проведу викенд. Њихов хотел имао је поглед на Јапанско море.

Океан...

CD-ови за учење јапанског језика – један за CD плејер код куће, други за аутомобил. *Здраво, Хвала, Молим, Колико кошџа?* – ваздух је био пун јапанских речи и Меги је увидела да их памти без неког посебног труда. Родитељи су је натерали да једне вечери изађе с њима на вечеру у јапански ресторан, где су их чекали Лијеви.

Мама је била срећна због тога, али ни сама вечера нити ужурбане припреме нису утицале на Меги; она чак није била у стању ни да осети узбу-

ђеност. Отишла је у ресторан само да јој мама не би стално пребацивала. Слушала је CD-ове јер није могла да избегне да их чује.

Али већина њених мисли била је усмерена на кауч. Једино је размишљање о кутији побуђивало њено интересовање.

Меги ју је отворила по стоти пут, скинула седам малих поклопаца и загледала се у шкољке уредно поређане по преградама.

Не постоји океан који почиње словом Е – проверила је. У енциклопедији, по атласима, на интернету. Многе земље имале су Источно море,¹ али су то углавном били стари називи. Осим тога, било их је превише – како би могла да схвати које је Источно море оно право?

У Кејџу Коду, кад ми није било дозвољено да улазим у воду, Ци је најоворио маму да ме ђусџи да ђрошеџам с њим ђо ђлажи. Бар сам џада моџла да видим и да ослушнем океан.

Меги је приближила носу једну малену шкољку и дубоко удахнула. Не мирише на море, али ме и даље ђодсеђа – на со, на ђрскање, на џо како Ци и ја скуџљамо шкољке и џакмичимо се ко ће да нађе веђу. Ци је ђобедио нашавши џиновску шкољку, која је била велика као обе моје шаке. „Куахоџ“, рекао је Ци. „Као крмак.“ Држеђи шкољку ђрислоњену уз уво, чула сам океан на два начина – ђраво море у једном уву и море из шкољке у друџом...

Све шкољке које су се налазиле у кутији, њих седам, биле су мале, не веђе од два сантиметра.

.....
¹ East – исток (енгл.) (прим. прев.).

Да су биле веће, можда бих их прислонила уз уво и оне би ми саме рекле одакле долазе. Меги је одмахнула главом. Тако размишља смешна мала девојчица.

Поново је погледала шкољку у својој руци. Била је то шкољка из последње преграде с љубичастим линијама. Шпицаста, тамнозлатасте боје, са вијугавим шарама. Питала се која је то врста.

И онда се лупила по челу.

Па га!

Следећег дана је у повратку из школе свратила до библиотеке.

Постоји много књига о шкољкама, хвала небесима. Меги је одабрала три – једну која је имала фантастичне фотографије, другу чије фотографије нису биле толико добре, али је садржала податке о великом броју шкољки и трећу – за сваки случај. Чим се вратила кући, прелистала је прву књигу врелим, устрепталим прстима.

Решила је да крене од седме шкољке, оне тамне. Друге су имале уочљивија обележја, али је ова имала шири отвор и помислила је да ће моћи лакше да је препозна на фотографијама.

Јао, колико само овде има шкољки, трилион?! Књига је била подељена по основним типовима; било је јасно да је Мегина шкољка гастропод. Уздахнула је – то је била далеко најобимнија категорија. Пронашла је неколико шкољки које су изгледале готово исто као њена, али не сасвим...

Ево! Виссипит – сигурно је једна од ових... Ова? Не, има превише зубаца. Ова друга више личи, али сувише вуче на наранџасту боју. Тамнија је, са ши-

рим ошвором, с кружним линијама на врху, окренула је страницу...

И угледала ју је. Јасно, колико је већ било могуће на фотографији уочити близанца седме шкољке, баршунастог буцинума, латинског назива *Volutarpha atrpullacea perryi*.

Меги је положила шкољку поред фотографије. Није било сумње.

Стегла је песницу, на лицу јој се појавио осмех и почела да чита информације испод слике.

Врста јасироид, породица Muricidae buccinidae
– има их јомилу – налазе се једино у Јапанском мору...

Меги је престала да чита, престала да дише.

Још једном је прочитала ред.

Налазе се једино у Јапанском мору?

Ошару, на Јапанском мору, невероватно – њаин хошел је баш на мору...

Меги се закикотала на тренутак, потом одмахнула главом. Замислила је како се нагиње кроз прозор хотелске собе и баца шкољку у море.

Не, нећу њо њако да урадим. Шењаћу њлажом – сијурно је и Ци шењао кад је нашао ову шкољку за мене...

Меги се завалила, осетивши како јој тутњи у грлу од љубави и зачуђености.

Како си знао, Ци? Како си знао да ћу ићи у Јапан?

Слово урезано на поклопац седме преградице за шкољке било је А.

А – од Азија.

Меги је сада знала. Слова су означавала седам континената.

Четири слова А – Африка, Азија, Аустралија и Антарктик. Северна Америка и Јужна Америка. Е је означавало Европу.

Шкољке из читавог света. Све што је требало да уради било је да погледа слике и одмах ће знати одакле потичу.

Вратити их у море било је, међутим, нешто друго. Право је чудо што ће бити у прилици да прву врати за неколико недеља.

Меги се намрштила. *Африка? Антарктик? Драги боже, како ћу уопште успети да дођем до тих места?*

А онда, с друге стране, пре само неколико недеља не би ни веровала да ће да путује у Јапан...

„Смислићу већ нешто, Ци“, прошапутала је Меги.

Жеља је била решење загонетке. Ци је прижељкивао да она једном стигне до свих тих места.

Биће ми потребне године – можда четири животи!

Њен читав живот?

Наравно.

Ци јој је поклатио нешто што ће трајати читавог њеног живота.

Меги је подигла малену тамну шкољку. Није могла да престане да се осмехује. Бациће је право у море – то је оно што је Ци желео.

Али ће такође пронаћи другу шкољку. Да би је чувала или можда поклатила неком другом. Можда ће јој бити потребни дани, вероватно ће морати миљама да шета плажом, али једноставно је знала да ће је наћи.

Биће то сјајна прича.

Познати фото-репортер Џорџ Џи Кин је мртав и његови унуци Меги и Џејсон добили су необичне поклоне које им је тестаментом завештао. Меги је наследила кутију са збирком шкољки које потичу из различитих делова света, а Џејсон фотографије с потписом и посветом славних спортиста. Ти поклони повешће их на пут на којем ће открити многе породичне тајне и то ће заувек променити њихове животе.

Линда Су Парк, Дејвид Алмонд, Оин Колфер, Дебора Елис, Ник Хорнби, Роди Дојл, Тим Вини-Цоунс, Рут Озеки, Марго Ленаген и Грегори Мегвајер – десет аутора различитих сензибилитета написали су приче о Џију, Меги и Џејсону и тако је настао овај занимљив роман, пун преокрета и неочекиваних открића.

ISBN 978-86-7781-927-9

9 788677 819279